Rahwas armastas selletaolisi pidustusi üliwäga. Kui nad ühel niisugusel suurel kohtupäewal kokku kogusiwad, ei teadnud nad ial, kas koledat weremängu ehk röömsat pulma näha saawad. Selle teadmata oleku pärast oli see asi kole põnew; rahwahulgale tegi see ettetulek röömu ja keegi mõtleja inimene ei suutnud selles ülekohut leida, sest eks otsus olnud ju kaebtuseoluse enese käes?

Sel poolmetslikul kuningal oli tütar, kes nii ilus oli, kui ta kõige ilusam ettekujutamise wõim, ja niisamasuguse tulise ja walitsusehimulise meelega kui kuningas ise.

Kuida lugu harilikult ikka on, oli neiu kuninga silmaterals ja ta armastas teda enam kui terwet maailma.

Kuninga õueametnikkude keskel oli üks noormees, ilus ja armas, aga alamast soost, nagu romanikangelased, kes kuninga tütreid armastawad, ikka on. See kuningatütar oli aga oma armastajaga wäga rahul, sest see oli kõige ilusam ja wahwam mees terwes kuningriigis, ja neiu armastas teda wäga palawalt, ehk küll selle palawuse sees nagu midagi metslikku peitus. Mitu kuud edenes see armastuse lugu õnnelikult, kuni kuningas ühel päewal selle jälgele sai. Ta ei wiiwitanud ega wankunud mitte, kohusetäitmise jaoks sammusid teha. Noormees pandi kohe kinni ja määrati üks päew, mil saatus tema üle „kuninga areenas“ pidi otsuse andma. See oli muidugi teada haruldane sündmus ja kõik ootasiwad suure põnewusega otsustawat päewa. Niisugust lugu ei olnud ennemini weel ial ette tulnud; weel ial enne ei olnud üks alam julgenud kuninga tütre pääle silmi heita. Pärast muidugi sai see lugu üksna igapäewaseks; aga sel korral oli see alles uus ja imestust ärataw.

Kõik kuningriigi tiigripuurid otsiti läbi, et otsuse täidesaatmise jaoks kõige tugewamat ja wihasemat looma leida. Ja neiude hulk terwel maal, kes noored ja ilusad oliwad, sai hoolega läbi waadatud, nimelt asjatundjate poolt, et noormees enesele kohalise pruudi saaks, kui saatus teda selle osalisels pidi määrama. Küll teadis igaüks, et tegu, mis kaebtusealusele süüks anti, tehtud oli. Ta oli printsessi armastanud ja ei salanud seda sugugi, ka printsess ei teinud seda, aga kuningas ei oleks ial rahul olnud, et niisuguste põhjuste pärast tema kohtupidamise wiis, mis kõigile suurt röömu tegi, kõrwale oleks jäetud saanud.



Määratud päew jõudis lätte. Ligidalt ja kaugelt woolas rahwast kokku, igaüks tahtis otsusetundi oma silmaga näha. Rõdud ja ruumid oliwad üleni inimesi täis, ja need, kes enam sisse ei mahtunud, pidiwad müüri wälimise ääre taga seismisega leppima. Kuningas ja ta õuelond istusiwad oma platsil — kalsiluste wastu.

Kõik oli walmis. Anti märk. Kuninga trooni kohalt alt areena ääre seest läks uks lahti ja printsessi kallile sammus areenasse. Ta oli nii ilus, et imestusesumin läbi rahwaridade käis. Waewalt pool kõigist päältwaatajatest oliwad teadnud, et üks nii ilus noormees nende seas elas. Mis ime, et printsess teda armastas! Kui kole aga noormehele niisugusel koledal seisukohal wiibida!

Kui noormees edasi sammus, keeras ta end ümber, et kombe järele kuninga ees kummardada. Aga ta ei mõtelnud selle juures sugugi kuninga ligiduse pääle, ta silmad wiibisiwad printsessi näol, kes isa paremal käel istus. Kui neiu loomus mitte nii poolmetslik ei oleks olnud, ta ei oleks mitte siia tulnud, nüüd aga ei tahtnud ta sellest lõbust mitte ilma jääda. Sellest silmapilgust